

der ikke støtter sig til nogen Partibeslutning eller Aftaler af nogen Art." Derfor maa det komme paa min Kappe og ikke paa Venstres Kappe, at dette Forslag blev stillet. Naa, det fandt ikke Tilslutning hverken fra den højtærede Minister eller hans Partier. De udsendte Resolutioner i modsat Retning, hvorefter jeg naturligvis ikke stillede noget Forslag derom; men som Stillingen var, bad jeg mig fritaget for at være Leder af Udvalget. Saa maatte en Mand, som havde en anden Opfattelse, overtage det, og det gjorde da min Kollega Trier. Han var Formand godt en Maaned, og han gjorde akkurat det samme, som jeg vilde have gjort, han holdt slet ingen Møder. Og da vi kom sammen i det nye Aar, og Hr. Trier henstillede til mig, om jeg ikke vilde tage Formandsskabet igen, og jeg stillede som Betingelse, at jeg vilde bære mig ad, som jeg havde sagt, sagde man: Ja vel, og saa valgte man mig paa det Grundlag. Saa skete der ingenting. Der blev holdt et enkelt Møde, fordi nogen havde ønsket det; men der skete ellers ingenting for Resultatet af de private Samtaler forelaa.

I det Møde, hvor jeg blev genvalgt til Formand, udtalte jeg ganske rigtig, som den højtærede Minister har refereret i Folketinget, at naar Sagerne nu laa stille, var der jo Løjlighed til, at man kunde tale rent privat om dem. Skulde det saa hænde, at man derved kom til Forstaaelse baade om Grundloven og Valgloven, vilde man meget let kunne ekspedere dem igennem begge Ting. Naar den højtærede Minister har anført dette, har jeg opfattet det, som om han derved ligesom vilde søge Dækning for mulige Bebrejdelser for at have ført hemmelige Forhandlinger. Det har jo været en yndet Beskæftigelse gennem mange Aar hos de forskellige Partier at rette Bebrejdelser mod hinanden for at have ført hemmelige Forhandlinger. Jeg vil sige, at hvis jeg ved denne Udtalelse skulde have bidraget noget til, at disse Forhandlinger kom i Gang og dette Resultat blev naaet, fortryder jeg det ikke, og jeg vil i det hele taget sige om private Samtaler, at jeg gad vide, om der nogen Sinde i Politik i store, afgørende Spørgsmaal er truffet en Overenskomst, uden at der er ført private Samtaler. Jeg tror det ikke. Naar Ministeren derefter siger, at saa tog Venstre Sagen i sin Haand, idet jeg indbød til Møde og fik lavet et 21 Mands Udvalg, hvor vi førte Sagerne igennem o. s. v., saa gjorde jeg jo ikke andet, end hvad der

var min Pligt og Skyldighed at gøre. Sagerne laa i Landstingets Udvalg, og selvfølgelig maatte jeg som Formand se at ekspedere dem. Der kan tvistes, om den Maade, jeg brugte, var den rette eller ikke; jeg tror, det var den rette, i hvert Fald viste det sig, at den var praktisk og ret hurtigt førte til det ønskede Resultat. Jeg kaldte Medlemmerne sammen og bad dem om at nedsætte et Udvalg, bestaaende af Medlemmer fra alle Partier i begge Ting, saa at de kunde enes om at udforme de Tanker, man var blevet enig om ved de private Samtaler. Det gjorde man, man arbejdede med største Loyalitet fra alle Sider, og det varede ikke længe, før man kunde forelægge Resultatet i Landstingets Udvalg og vedtage det der og derfra ekspedere det til Folketinget.

Endnu skal jeg kun gøre een Bemærkning, nemlig angaaende dette Forslags Forhold til Sønderjyderne. Den højtærede Minister sagde, at et af de Punkter, han har foreslaaet, nemlig Flytningen af Valget af de landstingsvalgte fra det gamle til det nye Ting, var nødvendigt af Hensyn til Sønderjyderne. Dette formaar jeg ikke rigtig at indse. Sønderjyderne vil jo, naar de kommer til at stemme ved det Valg, hvori vi alle skal deltage, efter at begge Ting er opløste, være stillede ganske som de Vælgere i Kongeriget, de stemmer sammen med. Dersom man vil indvende: Ja, men der er nogle af disse Vælgere, som ved tidligere Valg har haft Indflydelse paa Sammensætningen af det Ting, som nu vælger de 18, kan man naturligvis sige: Ja, det har der været. Hvis Sønderjyderne havde været Medlemmer i 1915, hvad de efter Omstændighederne ikke kunde være, vilde de ogsaa have faaet Indflydelse. Det har de ikke faaet. Nu staar de ganske lige med de øvrige, og at det skulde kunne have nogen stor Betydning for dem, at de netop kom til at vælge med dem, kan jeg ikke rigtig forstaa. Det er jo ikke Meningen at forøge Antallet af de landstingsvalgte; det bliver ved de 18, som det nu er. Man tænker sig altsaa, at Sønderjyderne skulde have Lyst til nu at fortrænge et af disse 18 Medlemmer, som det gamle Ting ønsker at bevare, for at sætte en Sønderjyde ind paa den Plads. Det kan jeg ikke tænke mig, Sønderjyderne skulde ønske. Der har været nogen Tale om, at de sønderjyske Rigsdagsmænd, som vi faar, foreløbig vil danne deres egen Gruppe og ikke slutte sig til de herværende Partier. Hvis vi faar tyske Sociali-